

MASK. Efter att ha hotats av konservativa krafter så bär Yousof Ahmad Shah en mask för att skydda sig

Hårdrockare lever farligt

I Afghanistan är hårdrock fortfarande farlig musik. Någoting medlemmarna i landets första och enda metalband, District Unknown, har fått lära sig den hårda vägen.

EFTER ATT HA HOTATS av konservativa krafter vände metalbandet sig till myndigheterna. Då fick de veta att säkerhetspolisen bedrev spaning mot dem för misstänkt satanistisk aktivitet.

– Jag blir hotad varje dag, till och med på universitetet, där folk verkligen borde veta bättre. De har sett bilder på mig när jag gör så här, säger Yousof Ahmad Shah och sträcker ut ena handens pek- och lillfinger.

– Jag försöker förklara att det inte är ett satanistiskt tecken, att hårdrockare alltid har gjort så här. Det handlar bara om estetiken.

Han är sångare i Afghanistans första och enda metalband, Kabulbaserade District Unknown, och bär en vit mask av gips och gasbindor.

I KVÄLL ÄR DEN bara en rolig detalj på en fest som definitivt inte skulle falla de människor som hotat honom i smaken – med alkoholservering, kvinnor utan slöja och öppet flirtande – men bakom masken finns en historia om riskerna det innebär att ta sig kreativa friheter i ett land som Afghanistan.

District Unknown bildades 2008 och gjorde sina första spelningar året därpå. Trots att tillställningarna var små

Text:
Ivar Andersen,
Christoffer
Hjalmarsson
varlden@unt.se

och publiken på sin höjd uppgick till några dussin nära bekanta började rykten snart att spridas. Och på ryktena följde hot, från krafter de unga hårdrockarna visste att de inte ensamma kunde försvara sig mot.

– Det slutade med att vi kontakta- de myndigheterna, berättar trummi- sen Pedram Foushanji. När vi kom dit visade det sig att säkerhetspolisen redan spanade på oss för att de trodde att vi var satanister.

Efter en del förklaringar tycktes säkerhetstjänsten acceptera att bandet inte var ett antireligiöst hot. De övriga kritikerna var inte lika lätta att blidka, och District Unknowns framtid tycktes lika osäker som landets.

– Vi klippte håret, ändrade stil, och slutade spela i fyra, fem månader. Det var verkligen illa, säger gitarristen Qais Shaghasi. Sedan började vi använda maskerna.

Dessa masker, ursprungligen på-

tänkta som en säkerhetsåtgärd, blev under flera år en integrerad del av District Unknowns scenidentitet och kastades först nyligen. För några månader sedan gjorde bandet sin hittills största spelning, inför en publik på 400 personer, och strax innan de gick upp på scen beslutade medlemmarna att visa sina ansikten.

PEDRAM BESKRIVER vägvalet som både en befrielse. Samtidigt är det en frihet som är förknippad med en överhängande risk.

– Till och med under spelning- en, när hundra personer headbanga- de framför oss och allt borde ha varit perfekt, så tänkte jag på vad som skulle hända nästa dag. Tv var där och alla skulle kunna se vad vi hade gjort. Du kan aldrig gå helt in i musiken.

Även om insatserna är högre i ett land som Afghanistan – härjat av 30 års krig och slitet mellan tradition och

UTAN MASK. Yousof Ahmad Shah är sångare i metalbandet District Unknown.

POPULÄRA. Nyligen gjorde bandet sin hittills största spelning, inför en publik på 400 personer

RESPEKT. Bandet vill ha ett annat Afghanistan utan reaktionära krafter, men samtidigt är revolten förenad med en uppriktig respekt inför traditionella strukturer.

FAKTA District Unknown

Opeth förebild

- Bildades 2008 av bröderna Qasem och Pedram Foushanji och kusinerna Qais Shaqasi och Lemar Saifullah. Lemar har sedermera slutat medan Yousof Ahmad Shah tillkommit.

- Försökte i flera år sina identiteter på grund av de hot de utsatts för, men valde i anslutning till en spelning nyligen att kasta sina vita masker.

- Under samma spelning överraskade sångaren Yousof Ahmad Shah publiken med ett stagedive, enligt bandet det första i Afghanistans historia.

- Äger tillsammans en bas, en gitarr och en trumma. Resten av utrustningen måste lånas ihop inför varje konsert eller repning.

- Räknar det svenska death metalbandet Opeth till sina största förebilder.

DISTRICT UNKNOWN I EN TILLFÄLLIG STUDIO. Ibland inför spelningar kan det vara svårt att få fram instrument. – Jag har inte ens trumpinnar, jag måste låna och får alltid vara försiktig, säger Pedram(Mitten)

i Afghanistan

modernitet – så är de reaktioner som drabbat District Unknown inte helt olika den moralpanik som drabbade Sverige när band som We Are Satans People, WASP, skapade rubriker under det tidiga 1980-talet.

DÄREMOT ÄR DEN RÄDSLÅ hårdrockarna i Kabul provocerat fram mer välgrundad. Bandet vill ha ett annat samhälle än de reaktionära krafter som alltjämt dominerar Afghanistans politiska och religiösa liv, men samtidigt är revolten förenad med en uppriktig respekt inför traditionella strukturer. Upproret handlar inte om att förkasta utan om att förändra.

– Vi försöker inte härma ungdomskulturer i väst, säger Pedram. De gör coola saker, men det är annorlunda här. Vi är djupt rotade i Afghanistan och du kan inte förstå vad en afghansk familj betyder om du inte har bott här. Låtmaterial vittnar om samhälls-

engagemanget. *Two seconds safter the blast* beskriver hur en ung Kabulbo faller offer för en självmordsattack. *My dying bride*, som införlivar traditionella afghanska melodier, tar sin utgångspunkt i de upprepade incidenter då Isafstyrkor av misstag bombat bröllopfester.

EN SKIVA ÄR sedan länge planerad, men både pengar och tillgång till utrustning utgör svåröverkomliga problem.

– Jag har inte ens trumpinnar, jag måste låna och får alltid vara försiktig så jag inte bryter dem, säger Pedram. Jag vet varje trumset som finns i hela staden, om du visar mig en virvelrumma kan jag berätta vem som äger den.

– Ibland får vi inte tag på instrument till spelningarna. Då får man spela basen på akustisk gitarr eller kasta in en tabla i stället för trummor, säger Qais.

Kabuls musikscen är liten, men District Unknown är inte det enda

”Jag har inte ens trumpinnar, jag måste låna och får vara försiktig så jag inte bryter dem.”

band som spelar västerländskt influerad musik. De aningen snällare pop- och rockband som finns är inte heller populära i konservativa kretsar, men frammanar långt färre direkta hot.

SÅ VARFÖR VÄLJA ett uttryck som metal om priset är så högt? Pedram menar att det handlar om uppriktighet.

– Att skriva gullig musik här är som att titta på någonting fult och försöka lura sig själv att det är vackert. Att sjunga om hur kär man är i sin flickvän och vilket vackert hår hon har är skitsnack, så ser inte vardagen ut. Verkligheten här är inte vacker, om vi skriker i stället för att sjunga är det för att fånga det.

2014 ska de utländska trupperna lämna landet, och många befarar omfattande oroligheter i det maktvakuum som kommer att uppstå. Qais levde till skillnad från resten av bandmedlemmarna i Kabul under taliba-

nernas tid.

– Det fanns ingen musik, människor bara studerade eller sportade. Nu är alla nervösa och oroar sig för att de ska komma tillbaka, men vi har gott om unga begåvade människor som vill ha en fredlig framtid.

– Sanningen är att vi inte vet vad som kommer att hända, säger basisten Qasem Foushanji. Det enda vi kan göra är att fortsätta spela, så får vi se.

MEN OM VALET av musikaliskt uttryck syftar till att spegla den verklighet bandet menar är långt ifrån vacker, vad händer då om det visar sig att Afghanistan går en ljus framtid till mötes? Ska bandet sluta spela då?

Pedram rycker på axlarna.

– Jag vet inte. Tänk om jag kommer till himlen, kommer jag fortfarande göra metal då? Jag vet inte, jag har inte varit där än.

FOTO: CHRISTOFFER HJALMARSSON